

L.J. SHEN

CUM
SĂ FURI
O INIMĂ
CU UN
SĂRUT

Traducere din limba engleză și note de
RALUCA MIHEȘAN

Editura Epica, București, 2019

Se spune că primul sărut trebuie să fie câștigat.

Al meu a fost furat la un carnaval de un tip mascat, arogant și versat, sub cerul orașului Chicago. Aveam 19 ani.

Se spune că jurăminte din ziua nunții sunt sacre.

Dar, în cazul meu, au fost încălcate încă dinainte să ieşim din biserică.

Se spune că inima bate pentru un singur om.

A mea s-a frânt în două și a săngerat pentru doi rivali care s-au luptat pentru ea până în pânzele albe.

I-am fost promisă lui Angelo Bandini, moștenitorul uneia dintre cele mai influente familii mafioite din Chicago. Am fost luată în căsătorie de senatorul Wolfe Keaton, care l-a sănătajat pe tatăl meu ca să mă forțeze să mă mărit cu el.

Se spune că povestile de dragoste adevărată au un final fericit.

Eu, Francesca Rossi, m-am surprins ștergându-mi și rescriindu-mi povestea până la ultimul capitol.

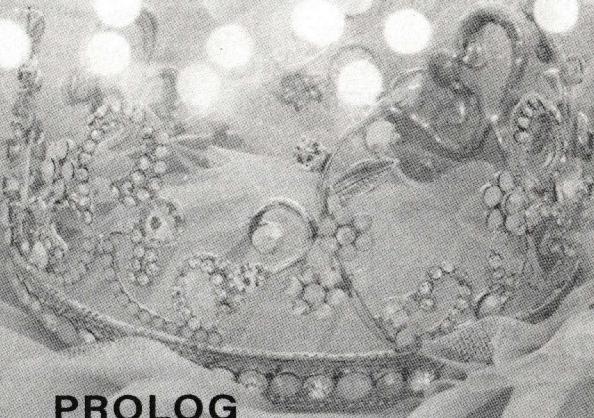
Un sărut.

Doi bărbați.

Trei vieți.

Împletite laolaltă.

Și, prin să la mijloc între acești doi bărbați, eu trebuia să îl găsesc pe cel care să-mi fie alături până la sfârșitul zilelor.

PROLOG

Cel mai nasol era că eu, Francesca Rossi, aveam întregul viitor încuiat într-o casetă veche de lemn, care nu ieșea cu nimic din comun.

Din ziua în care am aflat — la vîrstă de șase ani —, am știut că orice m-ar fi așteptat înăuntru avea fie să mă omoare, fie să mă salveze. Așa că nu-i de mirare că ieri, la răsărit, când soarele și-a făcut apariția pe cer, am decis să-i dau brânci destinului și să deschid caseta.

N-ar fi trebuit să știu unde ținea mama cheia.

N-ar fi trebuit să știu unde ținea tata caseta.

Dar tocmai asta-i hiba când stai toată ziua acasă și te aranjezi până la epuizare, ca să respectă standardele aproape imposibile ale părinților tăi: ai timp — o grămadă.

— Stai locului, Francesca, sau o să te înțep cu acul! se plânse Veronica, aplecată pe lângă mine.

M-am uitat pentru a mia oară la biletul îngăbenit, în timp ce stilista mamei mă ajuta să îmbrac rochia, de parcă eram invalidă. Am memorat cuvintele, încuindu-le într-un sertar al creierului meu la care nu mai avea nimeni acces.

Entuziasmul îmi pompa prin vene ca o piesă de jazz și săgetam cu privirea plină de neastămpăr prin oglinda din fața mea.

Am împăturit bucata de hârtie cu degetele tremurând și am ascuns-o în decolteu, sub corsetul desfăcut.

Am început să mă plimb în lung și-n lat prin cameră, din cale-afară de nerăbdătoare, făcându-le pe coafeză și pe stilistă să alerge după mine prin dressing.

Sunt Groucho Marx¹ în Duck Soup. Prinde-mă dacă poți.

Veronica m-a prins de corset, trăgându-mă înapoi la oglindă de parcă eram în lesă.

— Hei, au! m-am burzuluit eu.

— Stai locului, am spus!

Nu era ieșit din comun ca angajații părinților mei să mă trateze ca pe-un pudel răsfățat și bine dresat. Nu că mi-ar fi păsat. Urma să-l sărut pe Angelo Bandini în noaptea asta. Mai exact, aveam de gând să-l las pe el să mă sărute *pe mine*.

De un an încoace, de când m-am întors de la școala cu internat din Elveția, unde mă trimiseseră ai meu, mă gândeam în fiecare noapte să mă sărut cu Angelo; aş minți dacă aş spune altceva. Odată ce am împlinit nouăsprezece ani, Arthur și Sofia Rossi au decis să-mi facă oficial intrarea în societatea din Chicago și să mă lase să-mi aleg un viitor soț dintre sutele de bărbați italo-americanii afiliați Organizației mafioite. Din noaptea asta avea să înceapă un lanț de evenimente sociale și vizite de curtoazie, dar eu știam deja cu cine vreau să mă mărit.

Mama și tata m-au informat că facultatea nu era în plan pentru mine. Trebuia să mă ocup de găsirea soțului perfect, căci eram singură la părinți și singura moștenitoare a afacerii Rossi. Mereu visasem să fiu prima femeie cu diplomă universitară din familia mea, dar nu eram nici pe departe atât de fraieră încât

¹ Groucho Marx interpretează rolul unui general-dictator în filmul american de comedie *Duck Soup* (1933), regizat de Leo McCarey.

să-i înfrunt. Menajera noastră, Clara, spunea mereu: „Nu trebuie să-ți alegi un bărbat, Frankie. Trebuie doar să-l alegi pe cel potrivit după standardele părinților tăi”.

Nu greșea. Am fost crescută într-o colivie aurită. Era spațioasă, dar încuiată, fără îndoială. Dacă aş fi încercat să evadez, ar fi însemnat să risc să mor. Nu-mi plăcea să fiu prizonieră, dar îmi imaginam că era mult mai bine decât moartea. De aceea n-am îndrăznit niciodată să arunc un ochi printre grădile închisori mele ca să văd ce e de partea cealaltă.

Tatăl meu, Arthur Rossi, era capul Organizației.

Titlul sună dureros de necruțător pentru un bărbat care îmi împletise părul, mă învățase să cânt la pian și lăcrimase la recitalul meu din Londra, când cântasem la pian în fața a mii de oameni.

Angelo — ai ghicit — era soțul perfect în ochii părinților mei. Atrăgător și incredibil de înstărit. Familia lui deținea aproape toate clădirile din Campusul Universității și cele mai multe erau folosite de tatăl meu pentru numeroasele lui proiecte ilegale.

Îl cunosc pe Angelo de când m-am născut. Ne-am privit crescând, aşa cum se deschid florile — domol, dar, în același timp, din ce în ce mai intens. Ne-am petrecut vacanțele luxoase de vară sub supravegherea strictă a ruedelor noastre mafioite — bărbați unși oficial membri în mafie — și a bodyguardilor.

Angelo avea patru frați, doi câini și un zâmbet care îți putea topi înghețata italiană în palmă. Tatăl lui conducea firma de contabilitate care colabora cu familia mea și amândoi ne petrecem vacanțele anuale siciliene în Siracusa.

De-a lungul anilor, am văzut cum buclele blonde și moi ale lui Angelo se închiseseră la culoare și fuseseră îmblânzite de o

tunsoare masculină. Cum ochii lui albaștri sclipitori, de culoarea oceanului, deveniseră mai puțin jucăuși și mai întunecați — căliți, fără îndoială, de lucrurile pe care tatăl lui i le arătase și pe care le învățase. Cum vocea lui se îngroșase, accentul lui italian devenise mai pronunțat și începuse să adauge la silueta lui firavă mușchi, înălțime și încredere. Devenise mai misterios și mai puțin impulsiv. Vorbea mai rar, dar, atunci când o făcea, cuvintele lui mă topeau.

E atât de tragic să te îndrăgostești! Nu-i de mirare că îi face pe oameni aşa de triști.

Și dacă eu mă uitam la Angelo de parcă putea să topească înghețata, nu eram singura care se topea sub privirea lui constant îngândurată de fiecare dată când se uita la mine.

Mi se făcea rău când mă gândeam că eu mă întorceam la școala mea catolică pentru fete și el se ducea în Chicago, ca să-și petreacă timpul, să vorbească și să sărute alte fete. Dar mă făcuse mereu să mă simt ca *Singura Fată*. Îmi strecu flori în păr, mă lăsa să iau câte o gură din vinul lui, când nu se uita nimenei, și ochii îi scliceau vioi ori de câte ori vorbeam. Când frații lui mai mici mă tachinău, el îi trăgea de urechi și le spunea s-o șteargă. Și, în fiecare vară, găsea o modalitate ca să rămânem singuri o clipă și să-mi sărute vârful nasului.

— *Francesca Rossi, ești chiar și mai frumoasă decât vara trecută.*

— *Mereu spui asta.*

— *Și mereu vorbesc serios. Nu-mi stă în obicei să arunc vorbe în vînt.*

— *Atunci, spune-mi ceva important.*

— *Tu, zeița mea, o să-mi fii într-o bună zi soție.*

Mă agățam de fiecare amintire, din fiecare vară, de parcă era o grădină secretă, pe care o păzeam cu afecțiune tăinuită și o udam până când creștea ca una din povești.

Mai mult decât atât, îmi aminteam cum, în fiecare vară, îmi țineam respirația până când el se furișa ba în camera mea, ba în magazinul la care mă duceam eu, ba la copacul sub care citeam. Cum începuse să prelungească „momentele“ noastre pe măsură ce anii treceau și intram în adolescență, urmăindu-mă cu amuzament neascuns cum încercam — și dădeam greș — să mă port ca un băiat, când eram *doar* o fată.

Am băgat și mai adânc biletul în sutien, tocmai când Veronica își infigea degetele cărnoase în pielea mea de culoarea fildeșului, apucând corsetul din ambele părți și strângându-l în jurul taliei.

— Să mai ai nouăsprezece ani și să fi din nou superbă! declamă ea, teatral.

Și a strâns atât de aprig șireturile bej din mătase, încât mi s-a tăiat răsuflarea.

Doar familiile italiene, cu sânge albastru, din Organizație se mai foloseau de stilisti și de menajere ca să se pregătească pentru un eveniment. Dar, după părintii mei, noi eram Casa de Windsor¹.

— Îți amintești de vremurile alea, Alma?

Coafeza pufni în râs, prizându-mi bretonul pe o parte, în timp ce îmi termina de aranjat cocul ondulat.

— Draga mea, nu te mai împăuna. La nouăsprezece ani, erai frumoasă ca o felicitare Hallmark. Francesca, aici de față, este *Crearea lui Adam*². Nici nu se compară.

Simteam că iau foc de rușine. Mă gândeam că oamenilor le plăcea ce vedea atunci când se uitau la mine, dar eram îngrozită de ideea de frumusețe. Avea multă putere, dar îți putea

¹ Familia regală domnitoare din Regatul Unit și din teritoriile Commonwealthului.

² *Crearea lui Adam* este o pictură a lui Michelangelo de pe plafonul Capelii Sixtine, realizată între anii 1511-1512.

scăpa ușor printre degete. Un cadou frumos ambalat, pe care aveam să-l pierd într-o bună zi. Nu voiam să-l deschid sau să-l las să mă seducă. Mi-ar fi fost și mai greu să mă despart de el.

Singura persoană care îmi doream să-mi observe apariția la balul mascat de la Institutul de Artă din Chicago era Angelo. Tema galei era *Zei și zeițe din mitologiile greacă și romană*. Știam că majoritatea femeilor își vor face apariția ca Afrodita sau Venus. Sau Hera sau Rhea, dacă le lovea originalitatea. Dar nu eu. Eu eram Nemesis, zeița răzbunării. Angelo mă numea mereu o zeiță și, în seara asta, aveam să-mi justific numele de alint făcându-mi apariția costumată în cea mai puternică zeiță dintre toate.

S-ar putea să pară prostesc ca în secolul XXI să vrei să te măriți, la nouăsprezece ani, într-o căsătorie aranjată, dar, în Organizație, cu toții respectam tradiția. A noastră se întâmplă să fie bine înrădăcinată în anii 1800.

— Ce scria în bilet?

Veronica îmi prindea în spate o pereche de aripi negre, din mătase, după ce îmi pusese rochia. Era o rochie fără bretele, de culoarea cerului de vară, cu scoici albastre magnifice din organza. Tulul atârna jumătate de metru în spatele meu, închipuind un ocean la picioarele menajerelor mele.

— Știi tu, cel pe care l-am îndesat în corset ca să-l păstrezi în siguranță.

Chicoti, punându-mi cerceii în formă de pene de aur în urechi.

— Biletul asta, am zâmbit eu, întâlnindu-i privirea în oglinda din fața noastră și atingându-mi pieptul cu mâna, este începutul vieții mele.

CAPITOLUL UNU

Francesca

— Nu știam că Venus avea aripi.

Angelo mi-a sărutat mâna în fața Institutului de Artă din Chicago. Mi s-a strâns inima auzindu-i remarcă, înainte să-mi pot ascunde dezamăgirea. Mă tachina, numai. Și, în plus, era atât de chipeș în costum, încât i-aș fi putut ierta orice greșală, mai puțin o crimă cu sânge rece.

Bărbații, spre deosebire de femeile de la bal, purtau smo-chinguri și măști care le acopereau doar jumătate din față. Angelo își asortase la costum o mască venetiană cu frunze aurii care îi ascundea aproape toată fața. Părinții noștri făceau schimb de amabilități și complimente, în timp ce noi stăteam față în față, sorbind din ochi fiecare pistru și centimetru de piele unul altuia. Nu i-am explicat costumul meu de Nemesis. Aveam timp — o viață întreagă — ca să discutăm despre mitologie. Trebuia doar să mă asigur că în seara asta vom avea un alt moment de neuitat. Doar că, de data asta, când se va apela să-mi sărute nasul, aveam să-mi ridic capul și să-mi pecetluiesc buzele, și viața, cu ale lui.

Sunt Cupidon și trag cu arcul drept în inima lui Angelo.

— Ești și mai frumoasă decât ultima oară când te-am văzut.

Angelo și-a pus o mâna peste pieptarul smochingului, acolo unde îi bătea inima, în semn de capitulare. Toată lumea din jurul nostru amuțise și eu i-am observat pe tații noștri uitându-se cu subînțeles, conspirativ, unul la altul.

Două familii italo-americane influente, bogate și cu legături foarte strânse.

Don Vito Corleone ar fi fost mândru.

— M-ai văzut acum o săptămână, la nunta Giannei.

M-am luptat cu tentația de a-mi umezi buzele, în timp ce Angelo mă privea fix în ochi.

— Îți stă bine la nunți, dar știi ce ți s-ar potrivi și mai bine? Să te am doar pentru mine, a spus el, făcându-mi inima să bată cu putere.

Apoi s-a întors spre tatăl meu:

— Domnule Rossi, pot să-o conduc pe fiica dumneavoastră la masă?

Tata m-a apucat de umăr, din spate. Eram doar vag conștientă de prezența lui, învăluită în ceața deasă a euforiei în care pluteam.

— Tine-ți mâinile la vedere.

— Întotdeauna, domnule.

Angelo și cu mine, braț la braț, l-am urmat pe unul dintre zecile de ospătari, care să-a oferit imediat să ne conducă la locurile noastre, la o masă acoperită cu aur și pregătită frumos, cu porțelanuri fine, negre. Angelo s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

— Sau, cel puțin, până ești oficial a mea.

Familile Rossi și Bandini fuseseră așezate, spre dezamăgirea mea, la câteva locuri depărtare una de cealaltă. Dar nu eram surprinsă. Tatăl meu era în centrul atenției la fiecare petrecere și dădea bani frumoși ca să aibă parte de cele mai bune locuri

oriunde mergea. Vizavi de mine, Preston Bishop, guvernatorul statului Illinois, și soția lui se agita cu lista de vinuri în față. Dincolo de ei stătea un bărbat pe care nu-l cunoșteam. Purta o mască simplă, complet neagră, și un smoching care trebuie să fi costat o avere, după materialul prețios și croiala impecabilă. Era așezat lângă o blondă vorbăreață, într-o rochie albă, de mătase franțuzească. Una dintre zecile de Venus costumate la fel.

Bărbatul părea plăcut de moarte. Își învărtea whisky-ul în pahar, ignorând-o pe femeia frumoasă de alături. Când ea a încercat să se aplece spre el să-i vorbească, el a întors capul în partea cealaltă și și-a verificat telefonul, înainte să-și piardă interesul pentru absolut tot și să-și atientească privirea în peretele din spatele meu.

Un junghi de tristețe m-a săgetat. Blonda merita mai mult decât îi oferea el. Mai mult decât un bărbat distant, cu aură sumbră, care îți dădea fiori reci pe șira spinării fără săcar să se uite la tine.

Pun pariu că el ar putea să țină înghețata să nu se topească zile în sir.

— Pare să existe o atracție reciprocă între tine și Angelo, a remarcat tata, uitându-se la coatele mele, proptite pe masă.

Mi-am luat imediat coatele de pe masă, zâmbind politicos.

— Este drăguț!

Aș fi spus „mișto”, dar tata nu suporta deloc argoul modern.

— Se potrivește în schema generală, a adăugat tata. M-a întrebat dacă te poate scoate în oraș, săptămâna viitoare, și eu am acceptat. Sub supravegherea lui Mario, desigur.

Desigur. Mario era unul dintre zecile de ciraci ai tatălui meu. Era plin de mușchi, dar fără pic de creier. Aveam eu o presimțire că, în seara asta, tata n-avea de gând să mă lase să ies din raza